

Spomienky na Leopolda Šidu (1931-2002)
z pamätí žiakov, priateľov a nasledovníkov
A.D. 2021
90. výročie narodenia

Pozdrav rodiny

V mene celej rodiny by som sa chcela poďakovať organizátorovi a nášmu drahému priateľovi Davidovi di Fiore, že sa rozhodol dnešný koncert venovať pamiatke nášho starého otca Leopolda Šidu. Zároveň by som sa v mene rodiny chcela poďakovať aj svojmu manželovi Matúšovi, ktorý už niekoľko rokov s nadšením organizuje koncerty venované práve pamiatke na nášho milovaného Poldíka. Vďaka Matúšovi vznikla aj idea osloviť časť bývalých študentov a vytvoriť túto milú brožúrku, ktorú práve držíte v rukách. Matúšova láska k hudbe a k organu mi môjho drahého dedka neustále pripomínajú.

Moji starí rodičia prežili veľmi silný životný príbeh, je pre mňa cťou byť ich vnučkou, zároveň je to však aj záväzok, aby hodnoty, pre ktoré toľko trpeli neostali zabudnuté. Tak ako dedko zanechal stopu v životoch svojich študentov, ktorí naňho s láskou spomínajú, zanechal aj stopu v životoch svojej rodiny. Priala by som si, aby jeho poslanstvo, ktoré sme v jeho osobe spoznávali, mohlo cez nasledovníkov žiť ďalej.

Jana Kucbel Šalapková – vnučka, dcéra Evy Šalapkovej, rod. Šidovej

In memoriam Leopold Šida

Môj kolega Matúš Kucbel ma požiadal, aby som prispel do tejto brožúry a napísal niečo o pánovi Leopoldovi Šidovi. Jeho osobnosť, ktorú spoznávam z rozprávania jeho manželky a potomkov ma inšpirovali k tomu, aby som mu tento koncert venoval. Aj keď som nikdy nemal to potešenie stretnúť sa s pánom Šidom, mám pocit, akoby som ho poznal a zažil jeho umeleckosť, vďaka tomu, že poznám ľudí, ktorí poznali jeho a ktorých on sám inšpiroval. Sú to moje kolegyne, docentka Zuzana Záhradníková a doc. Janka Bednáríková. Keď počujem Zuzanu tak krásne interpretovať organovú hudbu, prípadne, keď diriguje náš skvelý zbor (ktorý, dúfajme, čoskoro opäť započujeme), alebo keď počúvam jedinečnú interpretáciu gregoriánu našou gregoriánskou schólou, pod vedením Janky, myseľ ma vedie k novým úrovňam premýšľania o hudobnej skvelosti. A keď viem, že týchto ľudí inšpiroval aj pán Šida, potom mám pocit, že poznám aj jeho samotného. Osobne sa poznám s jeho manželkou Máriou. A keď som s ňou hovoril, viem si vďaka nej

predstaviť boje a ťažkosti, ktoré zažili počas komunizmu, a to, ako zostali verní aj za tých podmienok, ktoré žili. Aký vzor majú dnes mladí ľudia nasledovať týchto ľudí?! Je pre mňa veľkou cťou venovať tento festivalový koncert pamiatke pána Leopolda Šidu.

David di Fiore – koncertný virtuóz, zakladateľ a patrón ružomerského organového festivalu

Bohu patrí len to najlepšie

K poznaniu osobnosti Leopolda Šidu som sa dostal mimoriadne pozoruhodne: a to príchodom do jeho rodiny. Žiaľ, až po jeho odchode k svojmu Majstrovi, ale je mi veľkou cťou, že sa mi dostalo dôvery, aby som v oživení jeho posolstva mohol so svojimi kolegami a priateľmi pokračovať. Ako manžel vnučky pána Šidu, dostal som sa k mnohým rukopisom, prepisom, skladbám, knihám, k jeho hudobnej pozostalosti, ktoré dávajú tušiť, že išlo o človeka s veľkým rozhl'adom, vznešeným intelektom, chuťou a výdatným nasadením.

Manželka Janka na deduška často spomína, jej mamina Evka taktiež, babka Šidová rozpráva množstvo úsmevných, ale aj spletitých príhod a naprieč celou rodinou postretol som sa len a len so šťastnými, radostnými a veľmi milými spomienkami na túto osobnosť ružomerského kultúrneho života, ale aj na osobnosť zasadenú do rodiny, ktorej som súčasťou. Leopoldovi Šidovi môžeme na poli porevolučného rozmachu cirkevnej hudby vďačiť za veľa. Aj napriek neľahkému životnému príbehu, keď bol v čase komunizmu nespravodlivo odsúdený na 25 rokov väzenia a nútených prác v Jáchymovských baniach, s podlomeným zdravím, dokázal zanietené pracovať na pozdvihnutí cirkevnej hudby na Slovensku.

Životným mottom Leopolda Šidu bolo: „Bohu patrí len to najlepšie.“ Týmto heslom sa celý život riadil. Vypracoval vôbec prvé osnovy pre výučbu organa a cirkevnej hudby na hudobných školách, s následným schválením Ministerstva školstva SR. Bol aktívnym a zanieteným organistom, dirigentom, publicistom, hudobným pedagógom, skladateľom, upravovateľom hudby a nenápadným hrdinom, ktorý sa nebál poukázať na to, s čím v svedomí nesúhlasil. Organový koncert venovaný jeho pamiatke má byť pripomienkou usilovnej práce a prejavom uznania jemu a jeho manželke Márii, ktorí spoločne zasvätili život duchovnému umeniu a kultúre, ktoré bolo po rokoch útlaku tak mimoriadne udupané a ušľapané a na povznesení ktorého dodnes pracujú aj súčasné

generácie umelcov. Štafetu po Leopoldovi Šidovi sme prebrali my a pokúsime sa ju zaniest' čo najďalej, pre ďalšie generácie našich potomkov. Aby motto Leopolda Šidu: „Bohu patrí len to najlepšie,“ prijali starší i mladší, zasvätení i laici, profesionáli aj amatéri. Vivat vox organi!

Matúš Kuchel - psychológ a organista

S vďakou k svojmu učiteľovi

Vážení prítomní! Bol som organizátorom koncertu požiadaný o spomienku na svojho učiteľa Leopolda Šidu. Iste si ma mnohí pamätáte z mojej služby organistu v ružomerských a okolitých chrámoch, spolupráce so spevokolmi, či taktiež organizovania kultúrnych akcií. Nič z toho by nebolo možné, keby som v správnej chvíli vďaka svojim rodičom nebol stretol „Poldíka“, tak mu hovorili.

Mnoho filmov, románov, životopisov veľmi sugestívnym a dojemným obrazom popisuje vzťah medzi žiakom a učiteľom. Dôležitosť inšpirácie, formovania, osobitých pedagogických metód, ktoré nútia žiaka bojovať o rozvíjanie zrníčka talentu. Aj môj príbeh, či skôr náš príbeh, by vystačil na veľkolepý film. Nielen osobnou históriou môjho učiteľa, ktorá je dejepisom turbulentných dejín minulého storočia, ale samozrejme aj spôsobom, akým ma Poldík po neúspechu na štátnych školách prinútil dívať sa na hudbu a umenie - iným pohľadom, než len pohľadom nudných stupníc. Vytiahol na mňa sugestívne a magické mená, partitúry, informácie, osudy. Svojho milovaného Mozarta i Dvořáka. Toto hľadanie a tvrdú drinu, mnohokrát nie ani úspešnú v daný moment, spestruje plejáda nezabudnuteľných zážitkov či už vzťahu majster a žiak, učiteľ a študent, múdry muž a dieťa, či neskôr puberták.

Predstava vášho zhromaždenia v tomto chráme, kde som dlhé roky pôsobil, ako jednej strany námestia, ktorú na strane opačnej završuje nádherný architektonický komplex farského chrámu, radnice, gymnázia i pamätníka Andreja Hlinku, mi pripomína mnohé zážitky a osobnosti, ktoré podobne ako môj učiteľ, už medzi nami nie sú. Mnoho jezuitov, ktorí sa sem mohli vrátiť a oživiť toto miesto, vynikajúci hudobník páter Gajdar, nedávno zosnulý ružomerský dekan Kostelanský, veľký muž, ktorý sa nebál režimu a zachoval kontinuitu spevokolu Andrej, profesor Olos, mnoho skvelých členov tohto zboru, hudobníkov, organistov. Mnoho mimoriadnych osobností v radách pedagogických zborov Gymnázia svätého Andreja či základnej školy svätého Vincenta. Verím, že aj váš organový festival, ktorý iniciuje majstro David di Fiore a jeho priatelia, pomôže vrátiť nášmu mestu jeho minulú hudobnú slávu.

Iste práve dnes, keď nepriateľ nemá jasné farby a metál s hviezdou, sú potrebné takéto pedagogické osobnosti. Učiteľov, ktorí milujú svojich žiakov, dokážu ich inšpirovať, priviesť ich na cestu osobného rozvoja nielen v danom odbore, ale ako komplexné osobnosti pripravené do spoločnosti. Učiteľov, ktorí nenahrádzajú úlohu rodičov, ale sú ich násobením či už pre umenie, vedu, šport.

S vďačnosťou a úprimnosťou môžem povedať, že vďaka rodičom a pánu učiteľovi Šidovi som sa dostal k štúdiám na vysokých školách v cudzine a dosiahnúť niečo vyššie, možno sa to dá nazvať úspech, kariéra. Taktiež sa to dá nazvať ako služba prinášať krásu.

Dívate sa na nádherný oltárny obraz, kde kríž na dramatickej oblohe zatmenia pôsobí ako živý. Dramatické účinky scény z Kalvárie neznámy umelec dokázal využiť naplno. Matka a učeník, ktorého Ježiš miloval, Magdaléna, taktiež žiačka Božieho syna v zúfalstve. Pohľad na údel človeka vám dnes doplní fantastický hudobný sprievod, ktorý predstaví nielen zvukové možnosti kráľovského nástroja, ale svojou farebnosťou, melódiou, zvukovým bohatstvom vás preniesie ďaleko od starostí všedného dňa, epidémie Covidu, politiky, malicherností či problémov. Prajem vám, aby ste si tento výlet troma storočiami organovej hudby užili.

Myslíte prosím vy veriaci, aj vy, ktorí ste prišli a veríte nekonkrétne, ale veríte v dobro a krásu, myslíte na učiteľov, aby boli pre žiakov vzorom a inšpiráciou. Ono cyrilo-metodské „Dedičstvo otcov zachovaj nám Pane,“ nie je len vzdychom v modlitbe. Je našou úlohou. Tak ako sa perzekvované známe aj zabudnuté osobnosti za bývalého režimu nevzdali boja za tento odkaz a dobrovoľne prijali kríž, tak ako pán učiteľ Šida, ktorý neskôr na slobode bojoval za liturgickú hudbu, za jej kvalitu a jedinečnú úlohu, ako bojoval za svojich žiakov, aby boli lepšími a múdrejšími, tak aj my každý deň musíme pracovať na uchovaní tohto dedičstva a pohľad upierame na tento povýšený oslávený kríž.

Hudba a jej vzťah k liturgii „zaujíma už od najstarších dôb zvláštne miesto v dialógu človeka s Bohom.“ Zdôrazňuje v knihe Duch liturgie kardinál Josef Ratzinger. „U svätého Tomáša Akvinského sa dočítame, že tam, kde končia slová, začína samotná hudba, je niečím, čo prekračuje obvyklý rozhovor, uvádza nás za hranice sveta pojmov, cez prah nevysloviteľného“.

Pavol Juráš - režisér a scénograf

Tri stretnutia s jedným menom

Vážený priateľ, patrím ku generácii, ktorá približne polovicu svojho života prežila v totalitnom režime a druhú polovicu vo vánku slobody po Novembri '89. Keď vo vtedajšom Československu padol komunistický režim, mal som 28 rokov a pomerne veľkú skúsenosť s totalitou, jej prejavmi, metódami jej prisluhovačov a s mizériou, ktorá súvisela s potláčaním slobody, so znemožňovaním čestnej súťaže a s absenciou otvorenej spoločnosti. Schopní ľudia, ak aj mali vzdelanie, ale chýbala im stranícka knižka, boli odsúvaní na okraj, aby nemohli uplatniť svoju kvalifikáciu, talent a usilovnosť. Asi viete, kam mierim. Ale dovoľte, prosím, malé odbočenie.

Osobne som poznal organistu z obce Sebedražie v okrese Prievidza. Pán Mesároš, vyštudovaný banský inžinier, strávil v Jáchymovských uránových baniach desať rokov. A viete, za čo? Previnil sa voči režimu tým, že počul politický vtip, ale neoznámil štátnej bezpečnosti kolegu, ktorý ho povedal. Áno, dobre počujete: stačilo, že nebol dosť horlivý udavač!

Vy, ktorí ste zažili November '89, mi potvrdíte že to bol zázrak. Nielen to, že červený Moloch padol bez jediného výstrelu, ale hlavne to, že v ľuďoch sa v nevídanom rozsahu prebudili tie najkrajšie vlastnosti. Nepreženiem, ak poviem, že šlo priam o duchovné čnosti. Nijaká nenávisť, nijaké volanie po krvavej pomste. Namiesto toho radosť zo slobody, ochota odpúšťať, rešpekt voči hodnotám viery zo strany sekulárnej spoločnosti, ale aj kredit, aký mala spočiatku Cirkev a náboženský disidenti. Heslá ako „Pravda, láska musí zvíťaziť nad lžou a nenávisťou“ alebo „My nie sme ako oni,“ hovoria za všetko.

V atmosfére tej doby sa uskutočnilo v Ružomberku prvé zasadnutie Hudobnej sekcie Spišskej diecéznej liturgickej komisie. Bolo to v čase, keď sa na celom Slovensku uvádzal do života Liturgický spevník. Toto, dnes už časom preverené a životaschopné dielo, bolo spočiatku nepochopené. Išlo o nóvum, ktorého hudobný jazyk bol začiatkom deväťdesiatych rokov dosť nezvyklý a mnohými z nás, organistami, spočiatku odmietaný. Bolo len málo tých, čo videli dopredu.

Pamätám si, ako by to bolo dnes. Za predsedníckym stolom sedel don Olos, charizmatiký saleziánsky zbormajster a niekdajší dirigent spevokolu, pri ňom zľava Amantius Akimjak, dnes profesor liturgického spevu v seminári na Spišskej Kapitule, a zľava muž, ktorého som vtedy ešte nepoznal. Až po skončení zasadania som prvýkrát počul jeho meno. Bol to Leopold Šida, organista z Likavky.

Dost' početnú skupinu prísediacich sme tvorili my - amatérski organisti z rôznych kútov Liptova, Oravy a Spiša. Musím popravde priznať, že sme mudrovali, kritizovali a hodnotili nový Liturgický spevník. Čo nám v tom čase chýbalo, bol rozhl'ad v umení, znalosť liturgickej hudby v jej širších súvislostiach a vyššie hudobné vzdelanie.

Vtedy sa ujal slova pán Leopold Šida. Vysvetlil, že nový liturgický spevník je moderné dielo, aké znesie porovnanie s obdobnými kancionálmi v strednej a západnej Európe. Nehovoril veľa, ale po jeho slovách sme ostali ticho. Mám schopnosť zapamätať si farbu ľudského hlasu, pretože sa živím ladením organov. Aj po rokoch si spomínam na barytón pána Šidu, mierne zamatový, ale nie fajčiarsky drsný. Pokojná, vyrovnaná intonácia prezrádzala silnú, ale nie autoritársku osobnosť. Čo všetko mal už v tom čase prežité, a že bol aj politický väzeň, to som sa dozvedel oveľa neskôr. Pamätám si aj na výzor pána Leopolda Šidu. Keď som po tridsiatich rokoch našiel jeho fotografiu na internete, ihneď som ho spoznal.

Dámy a páni, teraz obráťme list.

V roku 1992 vznikla v Poprade Základná cirkevná škola Štefana Mnoheľa a k nej pridružená Základná umelecká škola. Ako pedagóg organovej triedy na nej začal pôsobiť učiteľ Peter Pavlík, ktorý sa zapísal do povedomia hudobnej verejnosti ako organista, ktorý sprevádzal liturgiu pri návšteve pápeža Jána Pavla II. vo Vajnorochoch pri Bratislave. S Petrom Pavlíkom sa dobre poznám dodnes. Viem, aké problémy mal so zabezpečením vhodného cvičného nástroja do organovej triedy. Keď som sa ho spýtal, podľa akého učebného plánu postupuje pri výchove budúcich organistov, povedal mi že Ministerstvo školstva schválilo učebné osnovy pre výučbu organovej hry na základných umeleckých školách. Prekvapilo ma, ako rýchlo sa podarilo dokument vypracovať. „To vypracoval pán Leopold Šida, ten vyštudovaný organista, ktorému nedovolili riadne promovat' po skončení štúdií,“ dostal som vysvetlenie. Dnes, po tridsiatich rokoch má rezort školstva neustále problémy s učebnicami. Vtedy stihol pán Leopold Šida v rekordne krátkom čase zostaviť koncepciu vyučovania. Koľko by to trvalo úradníkom na ministerstve dnes? To bolo moje druhé stretnutie s jeho menom.

Dámy a páni, Boží chrám v Likavke disponuje pekným a hodnotným organom. Treba povedať, že Slovensko v oblasti organovej hudby a kultúry a s tým spojenej dost' zaostáva. Organ, aký je v Likavke, je v našich končinách ojedinelý. Má opusové číslo 3498, postavený bol v roku 1979. Tunajší nástroj dobre poznám; v roku 2006 som ho ladil. Už vtedy ma zaujalo logické konštrukčné usporiadanie nástroja, dobrý prístup k píšťalovému fondu, pekná registrová dispozícia

a solídna úroveň intonácie. Poviete si, že organy od firmy Rieger-Kloss sú také všetky. Omyl! Ak sa medzi organmi vyrobenými za minulého režimu nájde nejaký výnimočný, vždy je to len preto, že za jeho stavbou stál niekto kompetentný, zodpovedný, vzdelaný a skúsený v danej oblasti. Dozvedel som sa, že tu v Likavke to bol pán Leopold Šida. To bolo moje tretie stretnutie s jeho menom.

Dámy a páni, my Slováci sme malý národ. To nie je nijaká chyba. Horšie však je, že o svojich významných osobnostiach vieme málo, ba často takmer nič. Osobitnú kategóriu v našich dejinách - tých starších i novodobých - tvoria nenápadní hrdinovia. Sú to napospol schopní, vzdelaní, charizmatickí a obetaví jedinci, ktorí majú jedno spoločné: nikdy o svojich zásluhách veľa nehovorili, nepotrpeľi si na uznaní, nechali vyniknúť iných a sami ostali v úzadí. O to záslužnejší je počín študentiek Strednej zdravotnej školy v Ružomberku, Patrície Sliackej a Veroniky Strakovej, ktoré sa v roku 2010 zúčastnili súťaže študentov stredných škôl na tému Nenápadný hrdina v zápase s komunizmom so svojou prácou s o Leopoldovi Šidovi.

Z toho, čo o ňom viem, môžem s istotou povedať, že to bol umelec, dobrý a skromný človek, ktorý si v živote veľa vytrpel, ale uznania sa mu nedostalo veľa. Skúsme to napraviť aspoň my. Tu a teraz.

Peter Franzen - organár, skladateľ a organista

Charizmatický a všestranný učiteľ

Veľmi pekne ďakujem za pozvánku na organový koncert ako aj za dôveru napísať pár slov o tak vzácnom človeku, ako bol pán organista Leopold Šida. Svojim hudobným majstrovstvom a jemu tak príznačnou osobnou charizmou vedel vzbudiť u mladých ľudí lásku k organovej hudbe a džezu. Ako učiteľ bol náročný a často mi pripomínal: "*Robko, nezabúdaj na to, že Bohu sa musí dať vždy len to najlepšie*". A tu sa dostávam k jeho ďalšej vlastnosti, pre ktorú sme si ho veľmi vážili, a to láske k Bohu ako k Pravde, za ktorú neváhal vydať svedectvo. Mohol by som napísať mnoho pekných slov o pedagógovi, hudobníkovi, otcovi rodiny, manželovi, veriacom a obetavom človeku Leopoldovi Šidovi. Ďakujem Božej Prozreteľnosti za to, že mohol byť mojím učiteľom, ale tiež ďakujem aj za všetkých veriach, ktorých on svojim hudobným majstrovstvom obohacoval a povznášal ich mysle k Bohu.

Róbert Brtko - profesor UK v Bratislave na Katedre rímskeho práva, kanonického a cirkevného práva

Pánovi učiteľovi z lásky

Spomienky na pána učiteľa sú vzácne a veľmi živé. S radosťou si spomínam na svoje prvé tony, ktoré zazneli v ZUŠ, v Dolnom Kubíne, kde p. učiteľ pôsobil. Spomínam si na náš prvý koncert organistov, ktorý sa uskutočnil vo farskom kostole a bol veľmi úspešný. Neskôr sme vycestovali na koncerty do Bratislavy, na VŠMU a neskôr aj priamo do Ríma, kde sme v malej kaplnke tiež koncertovali.

Časom som sa pripravovala na talentové skúšky na vysokú školu a ako dnes si pamätám, ako má skúšal všetky stupnice, hore dole, krížiky, béčka, neodpustil žiadnu chybu, všetko robil dokonale a zodpovedne, ale hlavne s láskou. Prvé miesto v rebríčku prijatých študentov v hre na klavír a organ patrilo nám dvom, mne a p. učiteľovi. Bol to veľký úspech a odmena za odvedenú prácu.

V chrámoch som odohrala 15 rokov a vždy mi v ušiach znelo jedno: "Ad majorem, Dei, Gloriam!" Všetko na väčšiu česť a slávu Božiu! Tak som každú sv. omšu začínala aj končila, slávnostným prelúdiom.

Ako roky plynuli a jeho zdravie bolo podlomené, jeho šibalský úsmev a beťárske oslovenie "BABULA" sa nedajú zabudnúť. Nakoľko sme boli aj rodina, mala som pred ním ešte oveľa väčší rešpekt.

Na záver mu posielam jedno veľké ďakujem a posielam anjelsky bozk do neba, kde určite žije v sláve Otcovej, v nebeskom zbore hrá a spieva na väčšiu česť a slávu Božiu. Pán učiteľ, drahý náš Poldík, dovidenia v Nebi!

Mária Krakovská-Nemčeková – pedagogička

Elegancia, pokora, zásadovosť

Bol to elegantný pán, s vycibrenými spôsobmi, taká stará dobrá škola. Mal úžasnú iskru v oku a vedel rozdávať radosť a dobrú náladu. Vždy sme ho radi počúvali, keď improvizoval za klavírom a vždy v ňom prevládal mladý a svieži duch. Spoločných spomienok mám mnoho, no na jednu si však často spomeniem. Bolo to na pohrebe organistu, ktorý svoju službu vykonával desiatky rokov. Na počudovanie všetkých, pohreb nebol v kostole, kde spomínaný kantor hral, ale v dome smútku za dedinou. Viacerí zúčastnení vnímali túto rozlúčku za neúctivú, čo sme si po pohrebe v úzkom kruhu hudobníkov aj povedali. Keď však po pohrebe

okolo nás prechádzal kňaz, tak ho pán Šida hneď zavolať na rozhovor, kde mu ako jediný z nás s pokorou jemu vlastnou povedal názor na nezvládnutie pohrebu... Jeho boj za pravdu bol pre mňa veľkou školou do života!

Róbert Tišťan – dirigent a pedagóg Cirkevného konzervatória v Bratislave

Vzor

Pán Šida bol pre mňa vzorom elegantného, ušľachtilého muža a vynikajúceho hudobníka. Hudbou a spevom vyjadroval svoju hlbokú, životom preskúšanú lásku k Bohu. Často mi hovorieval: "Keď cvičíš v kostole na organe, to nie je len nácvik, tým sa modlíš k Bohu." Veľmi mu záležalo na tom, aby v našich chrámoch znela kvalitná duchovná hudba. "Keď niekde inde počúvame niečo pekné, prečo by sme sa v kostole mali uspokojiť s niečím horším? Bohu patrí to najlepšie."

Od nás študentov vyžadoval, aby sme hrali jednak technicky dokonale, ale najmä zo srdca a často sa ubezpečoval, či vieme komu a prečo hráme. Jeho snahou bolo, aby sa cez organistov zveľaďoval liturgický spev na bohoslužbách a tiež i kultúrna úroveň ľudí. "Organista musí ponúknuť niečo viac, než len sprevádzanie spevov v kostole. Musí prostredníctvom hudby a spevu odovzdať krásu a požehnanie," hovorieval mi.

Nad všetkým úsilím pána Šidu dominoval jeho radostný pohľad na život. Napriek mnohým ťažkostiam v minulosti mal obrovský zmysel pre humor, ktorý rozdával všetkým okolo seba. Navždy si budem vážiť jeho hlboké myšlienky, slová a životné postoje. Bol mi druhým otcom a je pre mňa nesmiernou cťou, že som v čase svojej mladosti mohol vyrastať pod jeho krídlami.

Miroslav Peterec – organista a technický inžinier

Spomienky z detstva

Meno Leopold Šida som počúvala často ako dieťa najmä z úst mojich starých rodičov Jozefa a Márie Bystričanovcov. Obaja totižto spievali v likavskom spevokole a stará mama mi vždy ukazovala noty, z ktorých spievali - pamätám sa, že niektoré z nich som aj ručne prepisovala, aby mala náhradné. Občas som si ako dievča dovolila vystúpiť na chórus a sledovať spevákov aj dirigenta. Pán Šida bol v mojich dievčenských očiach menší ako meno, ktoré ho predchádzalo. Teda v tom zmysle, že bol veľmi milý, srdečný a pozorný. Raz ma na jednej svätej omši

tak zaskočil, že si to pamätám pomerne živo. „Zašívava“ som sa niekde za organom s ďalšími deťmi a on nám začal - počas kázne – rozdeľovať úlohy: prosby, ktoré mali byť zaspievané. Zavolať aj na mňa a ukázal mi, čo mám zaspievať. Dost som sa zľakla a namietala som, že som to nikdy nerobila, ale on mi prosbu predspieval a povzbudil ma s takou dôverou, že som sa na to podujala. Zrejme s dobrým výsledkom, lebo bol spokojný a prosby som spievala aj inokedy - vždy po jednej, rád striedal detských spevákov, aby to bolo pestré. Neskôr som ho stretávala už len sporadicky, lebo som študovala mimo Ružomberka, ale vždy bol ku mne láskavý a zaujímal sa, ako sa mi darí. Mnoho spomienok na pána Šidu mi, žiaľ, zostalo zahmlených, ale keď si ho v predstave vybavím, usmejem sa a to je znak, že som / sme ho mali radi.

Janka Bednáriková – vysokoškolská pedagogička, dirigentka

*Pri 90. výročí narodenia Leopolda Šidu zostavili:
Jana Kucbel Šalapková
Matúš Kucbel*

Neprešlo jazykovou úpravou.

+ A.D. 2021